

читање • учење • савијање • игра

Оригами

за децу

• на ливади •

Јанко је веома неваљао дечак. Никад неће да помогне слабијима. Кад види да неко падне, смеје се уместо да га подигне. Његова сестра воли оригами. Направила је диван зоолошки врт од папира, према шемама из једне оригами књиге. Злочести Јанко је већ истог дана све уништио...

Поцепао је слона и зеку. Згужвао је неколико птичица које је његова се-
стра поређала око мале плаве салвете, како би имале одакле да пију воду.
Није остала ниједна фигура, чак ни врана коју је нарочито волела.

Али не боје се Јанка само папирне животиње! Сви га се плаше!

Бакина мачка бежи чим чује његове коракe! Теткин папагај се накомстреши и крешти. Комшијин пас се сакрије под кауч када чује Јанка како пролази кроз двориште.

– Ја сам велики, а ви сте мали! – често виче. – Бежите, бежите, све ћу да вас прегазим!

Али највише од свих плаше га се инсекти. Мрави, стоноге и бубамаре сакривају се у траву и међу лишће, да их не би видео и повредио.

– Сутра је субота! Одлично! Тата и ја идемо на ливаду. Када он не буде гледао, хватаћу бубамаре и лептире! – смишљао је план пре спавања.

Сунчано јутро обећавало је прекрасан дан! Ливада је била величанствена! Стабло великог старог дрвета обрасло је ладолежом чији цветови дивно миришу. Јанку није ни пало на памет да их помирише. Намеравао је да напуни теглу разним инсектима, а онда да се врати кући и посматра беспомоћне заробљенике.

Издајека је приметио шареног лептира који се одмарао на дивном трешњином цвету.

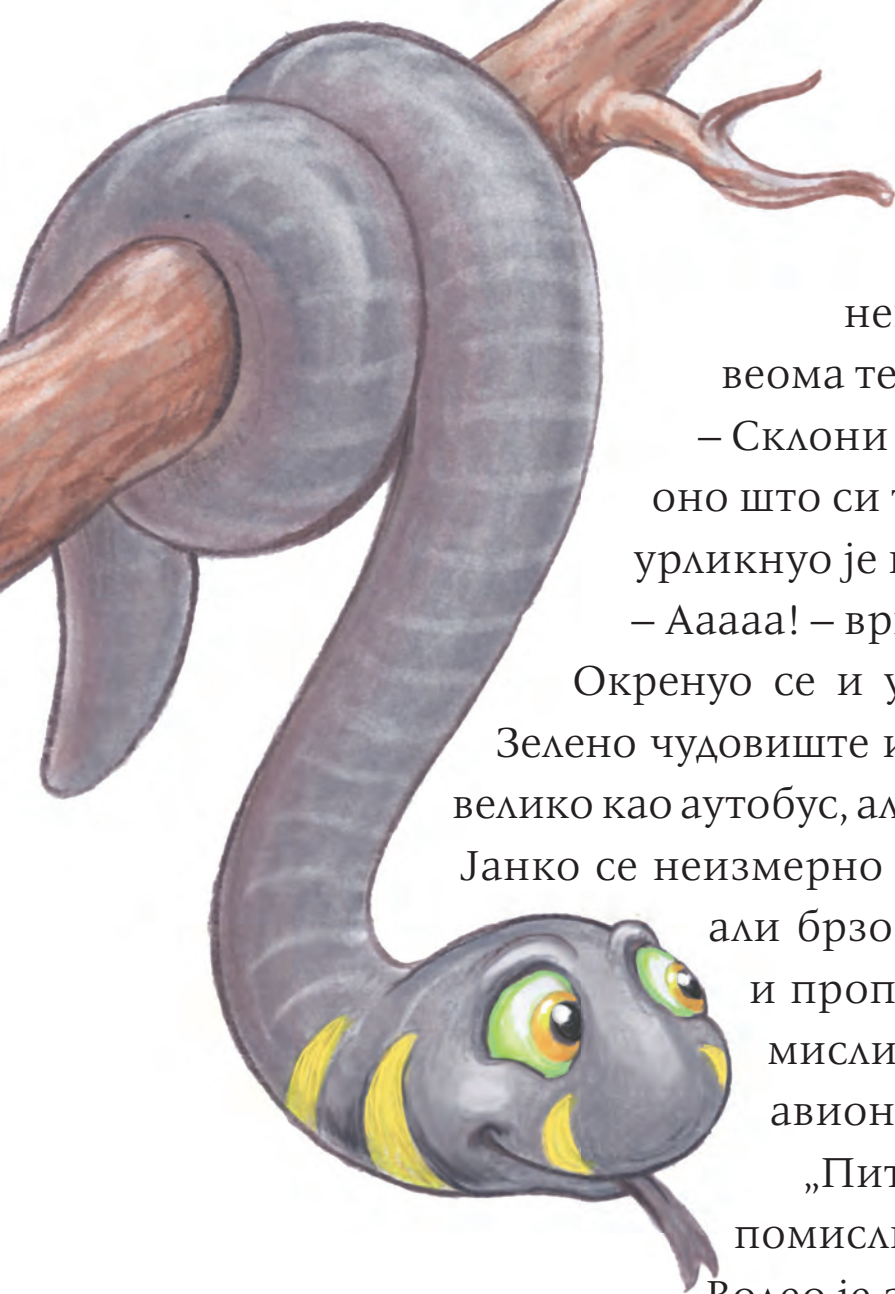
Појурио је према лептиру
и... спотакао се и пао.

– Мора да сам се ударио у
главу – закључио је трен ка-
сније.

Подигао је главу и уместо неба
видео огромна стабла. Листови су лепр-
шали на поветарцу, али сваки је био велик
као неко ћебе или чаршав.

„Сигурно је олуја!“, помисли Јанко. „Ветар
повија дрвеће. То значи да стиже невреме...
Морам да пожурим.“

Устао је и закорачио. Одмах је
приметио да тло више није
покривено песком и травом, него
некаквим огромним стењем. Било му је
веома тешко да хода по том великом камењу.
– Склони ми се с пута, или ћу ти урадити исто
оно што си ти једном урадио мом другару! –
урликнуо је неко иза Јанка.
– Ааааа! – врисну дечак.

Окренуо се и угледао нешто огромно, веће од њега.
Зелено чудовиште имало је огромне очи и зубе! Било је
велико као аутобус, али са зубима! Одакле ли се појавило?
Јанко се неизмерно уплашио. Покушао је да потрчи,
али брзо се спотакао међу оним стењем
и пропао у земљу до појаса. Баш кад је
мислио да је на сигурном, угледао је
авион како му лети изнад главе.

„Питам се какав је ово авион“,
помислио је упркос паници.
Волео је авионе, али овакав још
никад није видео. Имао је црвена
крила са црним туфнама и...
велике црне ноге.

– Ноге? О, не! – уплашено
је крикнуо.

Јанко је одмах схватио да
то није никакав авион, него
још једно чудовиште.